

รายการอ้างอิง

หนังสือภาษาไทย

- กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ ดร., "การนำหลักความผิดฐานสมคบมาใช้ในประเทศไทย"
วารสารอัยการ ปีที่ 16 ฉบับที่ 190 ธันวาคม 2536.
- กาญจนา แก้วเทพ. จิตสำนึกของชาวนา : ทฤษฎีและแนววิเคราะห์แบบเศรษฐศาสตร์การเมือง. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์. 2527.
- เกริกเกียรติ พัฒนเวชธรรม. การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจกับปัญหาทรัพยากรในประเทศไทย. สถาบันคดีไทยศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมูลนิธิชัยพัฒนาอภินิหารณ์มนุษยศาสตร์ 2528.
- กรมตำรวจ. แผนกรมตำรวจประจำปี 2534, กรุงเทพมหานคร : กรมตำรวจ ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2539.
- กรมตำรวจ. แผนกรมตำรวจแม่บท ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 - 2539. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ตำรวจ 2536.
- กรมตำรวจ. แผนป้องกันปราบปรามผู้มีอิทธิพลและมือปืนรับจ้างของกรมตำรวจ ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2536.
- กุลพล พลวัน. "ปัญหาการบริหารงานยุติธรรมในประเทศไทย." เอกสารประกอบการบรรยายหลักสูตรปริญญาโท คณะรัฐประศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, พ.ศ. 2532.
- กุลพล พลวัน. "ประเทศไทยกับปัญหาองค์กรอาชญากรรมในอนาคต."
วารสารอัยการ เล่มที่ 52 ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2533.
- กุลพล พลวัน. "หลักทั่วไปของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา"
วารสารอัยการ, ปีที่ 4 ฉบับที่ 39, มีนาคม 2524.
- ขจัตถัย บุรุษพัฒน์. "ความเคลื่อนไหวของชาวจีนในสมัยปลายรัชกาลที่ 5."
ในชาวจีนในประเทศไทย. ขจัตถัย บุรุษพัฒน์, ผู้รวบรวม กรุงเทพฯ : แพร่พิทยาอินเตอร์ เนชั่นแนล, 2517.
- ขจัตถัย บุรุษพัฒน์. "บทบาทของชาวจีนในประเทศไทย" ชาวจีนในประเทศไทย ขจัตถัย บุรุษพัฒน์. ผู้รวบรวม กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยาอินเตอร์ เนชั่นแนล, 2517.

- คงเดช ชุศรี พ.ต.อ., สัมฤทธิ์ภาพการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมในลักษณะ
ของผู้มีอิทธิพล. เอกสารวิจัยหลักสูตรการบริหารงานตำรวจชั้นสูง
สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ กองบัญชาการศึกษา กรมตำรวจ 2535.
- คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญา ภาคความผิด. ครั้งที่ 4 : กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.
- จตุพร บานชื่น. กิจการตำรวจไทย. คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรม
ศาสตร์, 2533.
- จรัญ สุวรรณบุบผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2518.
- จรัสศรี จรียากุล. "มาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
บัตรเครดิต." วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2533.
- ชาติชาย ณ เชียงใหม่. "การเปลี่ยนแปลงทางสังคมกับพฤติกรรมทางการเมือง
ของชาวนาในภาคเหนือ." สังคมศาสตร์. ฉบับที่ 7 เมษายน 2527-
ตุลาคม 2538.
- ชาย เสวีกุล พ.ต.อ., อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517.
- ชูป กาญจนประกร. "ระบบอุปถัมภ์" บทความในรัฐประศาสนศาสตร์รวมผลงาน
ของนักวิชาการไทย. รวบรวมโดย พิทยา บวรวัฒนา, พิมพ์ครั้งที่ 2
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ชูเกียรติ มุทธากาญจน์. "ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของผู้นำท้องถิ่น : ศึกษา
เฉพาะกรณีกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน จังหวัดมุกดาหาร." วิทยานิพนธ์ปริญญา
รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2531.
- เชียร เจริญวัฒนา. "ระบบกฎหมายไทยและต่างประเทศ." เอกสารการสอน
หน่วยที่ 10 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พิมพ์
ครั้งที่ 1, 2528.

- ทวี นามแฝง. "ยาภูเขาเมาเพี้ยญี่ปุ่น." นิตยสารตะวัน ประจำเดือน พ.ค.-ก.ค. 2527.
- เทพ ชีรจันทร์านนท์. "วิเคราะห์วิธีการและปัญหาของการควบคุมคนต่างด้าวในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- ทองใบ ทองเปาด์. "ใครคือผู้มีอิทธิพลตัวจริง." ในคอลัมภ์บทความ, กรุงเทพมหานคร : สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ปีที่ 38 ฉบับที่ 10 วันที่ 18-24 สิงหาคม 2534.
- นพดล สมบูรณ์ทรัพย์ พล.ต.ต., "ปัญหาการปราบปรามผู้มีอิทธิพลในระบบสังคมไทย." เอกสารวิจัยส่วนบุคคล หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน รุ่นที่ 4, 2534.
- ปิยะพันธ์ สารากรบริรักษ์. การกำหนดความผิดอาญาฐานเกี่ยวกับการฟอกเงิน. วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ.2534.
- ปิยะพันธ์ อุดมศิลป์. "ความผิดอาญาเกี่ยวกับการฟอกเงิน." วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 4.
- ประภาศน์ อวยชัย ศ. "ข้อโต้แย้งจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา หรือฎีกา 100 ปี ตามกฎหมายอาญาเล่ม 1." กรุงเทพมหานคร : บริษัทกรุงสยามพรินติ้งกรุ๊ป, 2537.
- บุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรมปัญหาอุปสรรคและแนวทางควบคุม. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์พระนคร, 2531.
- พจน์ พงศ์สุวรรณ. พล.ต.ต., หลักยุทธศาสตร์. ตำราประกอบการศึกษาวิชายุทธศาสตร์ของวิทยาลัยการทัพบก, พ.ศ.2536.
- พิชาย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต. "โครงสร้างอำนาจและชนชั้นนำในชนบทไทย : ศึกษากรณีหมู่บ้านดั้งเดิมและหมู่บ้านที่กำลังเปลี่ยนแปลง." วิทยานิพนธ์โครงการบัณฑิตศึกษาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2532.

- พิเชษฐ เมลานนท์. บรรณาธิการแปล, กฎหมายฉบับแรก การศึกษาเปรียบเทียบทางสังคมวัฒนธรรม. โดย โจนะดะ โยะฉิมุติ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรม-ศาสตร์, 2527.
- พนัส ทศนียานนท์. "ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิระบบงานอัยการในประเทศไทย." วารสารอัยการ ปีที่ 4 ฉบับที่ 45, กันยายน พ.ศ.2524.
- ธีรยุทธ บุญมี. "ระบบอุปถัมภ์ในสังคมไทย." สังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532.
- ร. แลงกาด์. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.
- วิชา มหาคุณ. "ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย." คำบรรยายคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิมพ์ครั้งที่ 3, 2523.
- วันชัย ศรีนวนลัด. พ.ด.อ., "การเข้ามาตรการทางกฎหมายลงโทษริบทรัพย์สินในคดีอาชญากรรม." วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- วัลภา บุรุษพัฒน์. "สมาคมลับอั้งยี่ในประเทศไทย." ชายจีนในประเทศไทย. ขจัดภัย บุรุษพัฒน์, ผู้รวบรวม กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยาอินเตอร์เนชั่นแนล, 2517.
- ศุภรัตน์ เลิศพาณิชย์กุล. "สมาคมลับอั้งยี่ในประเทศไทย พ.ศ.2537-2453." วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524.
- สุรจิต พัฒนสาร. "ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายอั้งยี่ : ช่องโหว่ในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- เสถียร วิชัยลักษณ์. ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม 2 พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เดลิเมล์, 2478.
- โรสกา ชบีลมันน์. "อาชญากรรม : ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน." กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2537.

- สนธิ ล้อมทองกุล. "ว่าด้วยปัญหาเจ้าพ่อ." ในคอลัมภ์ตะวันออกที่ท่าพระจันทร์, ผู้จัดการรายสัปดาห์ ฉบับพิเศษ, 2533.
- สมบัติ จันทรวงศ์. "บทบาทของเจ้าพ่อท้องถิ่นในเศรษฐกิจและการเมืองไทย : ข้อสังเกตเบื้องต้น." ในรัฐ ทน เจ้าพ่อท้องถิ่นกับสังคมไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- สุรพล ไตรเวทย์. "มาตรการกฎหมายริบทรัพย์สินของสหรัฐอเมริกา." วารสารสำนักงาน บ.บ.ส. ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 ก.ย. 2530 - ก.พ. 2531.
- อรรถพร ชูบำรุง. อาชญาวิทยาและอาชญากรรม. ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.
- อรรถชัย บำรุงพงษ์. พ.ต.ท., "ผู้มีอิทธิพลคืออะไร?" กรุงเทพฯ : เอกสารส่งเสริมวิชาการตำรวจ ปีที่ 27 ฉบับที่ 296 พ.ค. 2534.
- อาเนนท์ อภาภิรา. มนุษย์กับสังคม : สังคมและวัฒนธรรมไทย กรุงเทพฯ : บำรุงนุกุลกิจ, 2515.
- อมร รักษาสัตย์. ประชาธิปไตยในสังคม. สำนักพิมพ์ธรรมชาติ กรุงเทพ มหานคร, 2535.
- อารีย์ รุ่งพรทวิวัฒน์. "การบังคับใช้กฎหมายอาญาโดยกระบวนการยุติธรรมในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

หนังสือภาษาต่างประเทศ

- BONZAT. TRAITE DE DROIT PENAL ET DE CRIMINOLOGIE, DALL OZ: PARIS, 1963.
- CHALES W. BIAU. THE UNITED STATES BANK SECRECY ACT : A FEDERAL TOOL IN THE PROSECUTION OF FINANCIAL CRIME, (TOKYO, JAPAN: UNAFEL, 1984).

- CHALES W. BIAU. THE UNITED STATES BANK SECRECY ACT : A FEDERAL TOOL IN THE PROSECUTION OF FINANCIAL CRIME, (TOKYO JAPAN : UNAFEI. 1984).
- COMPLICITE' BOUZAT. TRAITE' DE DROIT PENAL ET CRIMINOLOGIE PAR PIERRE BOUZAT ET JEAN PINATEL' TOME I' DROIT PENEL GENERAL' DOLLOZ' PARIS 1963.
- GEORGE P. FLETCHER. RETHINKING CRIMINAL LIABILTY. 3rd PRINTING. 3 BOLUME (TORONTO: LITTLE BROWN AND COMPANY, 1978).
- HOLON. PAUL B, AND LESLIE, GERALOIR THE SOCIOLOGY OF SOCIOL PROFLOMS. NEW YORK: APPLETON CORTUNY CROFTS JNC., 1965.
- ROLLIN M. PERKINS. CRIMINAL LAW. (BROOKLYN: THE FOUNDATION PRESS, 1957).
- SEFALD. THE CRIMINAL CODE OF JAPAN 1936. KOBE, JAPAN.
- THE PRESICENT'S COMMISSION ON ORGANIZED CRIME. MONEY LAUNDERING: THE PROBLEM AND THE RESPONSE. (WASHINGTON D.C. : THE PRESIDENT'S COMMISSION ON ORGANIZED CRIME. 1983).
- U.S. DEPARTMENT OF JUSTICE. "CONSPIRACY." (WASHINGTON, D.C.: U.S. GOVERMENT, 1986) (MIMEOGRAPHED).
- U.S. DEPARTMENT OF JUSTICE. "(MONEY LAUNDERING, D.C.RELEASE # 1.11288).
- U.S. DEPARTMENT OF JUSTICE. "MONEY LAUNDERING." (WASHINGTON. D.C.RELEASE # 1.11288).
- WAYNE R. LAFAVE. MODERN CRUNINAL LAW CASSES, COMMENTS AND QUESTIONS. 3rd REPINT(ST.PAUL,MINN:ULEST PUBLISHING, 1982).

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

กฎหมาย เฉพาะ

ก) พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484

มาตรา 70 บัญญัติว่า "ผู้ใดรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซ่อนเร้น จำหน่าย หรือช่วยพาเอาไปเสียให้พ้น ซึ่งไม้หรือของป่าที่ตนรู้อยู่แล้วว่าเป็นไม้หรือของป่าที่มีผู้ใดได้กระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดฐานเป็นตัวการในการกระทำผิดนั้น

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507

มาตรา 34 บัญญัติว่า ผู้ใดรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซ่อนเร้น จำหน่าย หรือช่วยพาเอาไปซึ่งไม้หรือของป่าที่ตนรู้อยู่แล้วว่าเป็นไม้หรือของป่าที่มีผู้ใดได้มาโดยกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษเสมือนเป็นตัวการในการกระทำผิดนั้น

โดยพฤติกรรมของผู้ว่าจ้างผู้อื่นให้ตัดไม้ ทำลายป่าสงวนแห่งชาติแล้ว ผู้นั้นต้องการไม้ดังกล่าว ซึ่งในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 17 ซึ่งได้บัญญัติว่า บทบัญญัติในภาค 1 แห่งประมวลกฎหมายนี้ ให้ใช้ในกรณีแห่งความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย เว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นก็ตาม แต่ในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 หรือพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ก็ได้บัญญัติเป็นกรณีพิเศษไว้แล้ว ดังนั้น กฎหมายในส่วนนี้จึงสามารถควบคุมถึงพฤติกรรมของผู้มีอิทธิพลหรือเจ้าพ่อที่บงการให้ผู้อื่นตัดไม้ และตนเองรับเอาไม้เหล่านั้นเพื่อจำหน่ายได้ ซึ่งการรับไม้หวงห้ามหรือช่วยพาเอาไปเสียตามพระราชบัญญัตินี้ จะเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 86 ไม้ได้ ต้องถือเป็นตัวการและต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้นทั้งหมด (ฎีกาที่ 2934/23 2523 ฉ 2298) นอกจากนี้ในมาตรา 69 ซึ่งเป็นบทกำหนดโทษได้บัญญัติว่า "ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวง หรือรอยตรารัฐบาลขาย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าได้ไม้นั้นมาโดยชอบด้วยกฎหมายต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินปีหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งใน (1) (2) เป็นบทเพิ่มโทษถ้าไม้ที่มีไว้ในครอบครองเป็น (1) ไม้สัก ไม้ยางหรือไม้หวงห้ามประเภท ข. หรือ

(2) ไม้อื่นเป็นต้น หรือเป็นท่อนอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่างรวมกันเกิน ยี่สิบต้นหรือท่อน หรือรวมปริมาตรไม้เกินสี่ลูกบาศก์เมตร ผู้กระทำความผิดต้อง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองแสนบาท

ข) พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง

พ.ศ. 2471

มาตรา 41 บัญญัติว่า "ผู้ใดนำหรือให้ผู้อื่นนำหญิงหรือ เด็กหญิง เข้ามาในประเศสยามเพื่อการรับจ้างให้เขาทำเมถุนกรรมก็ดี พาหรือ ำให้ผู้อื่นพาหญิงหรือ เด็กหญิง อดมิชอบด้วยกฎหมาย อดที่ตนรู้ยู่ว่ามีผู้นำ เข้ามาใน ประเทศสยามเพื่อการดังว่ามานั้นก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุก ไม้เกินเจ็ดปี หรือปรับไม้เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำและปรับทั้งสองสถาน "วรรค สองถึงแม้กรรมทั้งหลายที่ประกอบเป็นความผิดนั้น ได้กระทำไว้ในประเทศต่างกัน ก็ตาม ผู้กระทำความผิดนั้นก็อาจถูกฟ้องร้องและลงโทษได้" ซึ่งในลักษณะเดียวกัน มี มาตรา 252, 238, 360 แห่งประมวลกฎหมายอาญาใช้บังคับเช่นเดียวกัน และมี โทษที่หนักกว่า ซึ่งถ้าพิจารณาถึงผู้ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิด ตามมาตรา 84 แล้ว ก็ จะมีโทษที่หนักกว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 แต่ พระราชบัญญัติดังกล่าวก็มีได้ยกเลิก (ศาลฎีกาเคยตัดสินโดยใช้พระราชบัญญัติดัง กล่าว ปราบกฏตามฎีกาที่ 1154/2533)

ค) พระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. 2518

มีการควบคุมมิให้มีการผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในประเภทที่ 1, 2 (มาตรา 13, 16 แห่งพระ- ราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518) หรือ 3, 4 (มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518) และมีการกำหนด โทษกล่าวคือ "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 13 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่ง แสนบาทถึงห้าแสนบาท" (มาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและ ประสาท พ.ศ. 2518) และผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 16 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุก ไม้เกินห้าปี และปรับไม้เกินหนึ่งแสนบาท" (มาตรา แห่งพระราชบัญญัติวัตถุที่ออก- ฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518)

ง) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

มีบทบัญญัติควบคุมมิให้ผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ 1 (มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522) และการครอบครองยาเสพติดดังกล่าว คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ยี่สิบกรัมขึ้นไป ให้ถือว่าผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย (มาตรา 15 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522) และห้ามมิให้ผลิต นำเข้า ส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ 2 (มาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522) ถ้ามี ยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ 2 ในครอบครอง คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่หนึ่งร้อยกรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามิไว้ในครอบครอง เพื่อจำหน่าย (มาตรา 17 วรรค แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522) และห้ามมิให้ผลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 เว้นแต่ได้รับอนุญาต (มาตรา 20 วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522) ห้ามมิให้ผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 4 หรือในประเภท 5 เว้นแต่รัฐมนตรีจะได้อนุญาตเป็นราย ๆ ไป และถ้าครอบครอง เกินสิบกิโลกรัม ถือว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย (มาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522) ครอบคลุมโทษไว้ตามมาตรา 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76 ทั้งนี้กรณีผู้ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดก็นำมาตรา 17 แห่ง ประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้ เช่นกัน

จ) พระราชกำหนดป้องกันการใช้สารระเหย พ.ศ. 2533

มีบทบัญญัติห้ามมิให้จูงใจ ชักนำ ยุยงส่งเสริม หรือใช้ อุบายหลอกลวงให้บุคคลอื่นใช้สารระเหยบำบัดความต้องการของร่างกาย หรือ จิตใจ ไม่ว่าโดยวิธีสูด, ดม หรือวิธีอื่นใด (มาตรา 18) ซึ่งต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 24) และ สามารถนำมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้กรณีผู้ก่อให้ผู้อื่น กระทำความผิด

ฉ) ประมวลกฎหมายที่ดิน (พระราชบัญญัติแก้ไขประมวล กฎหมาย พ.ศ. 2497 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2535)

กฎหมายนี้ได้วางกฎเกณฑ์ในการถือครองที่ดินไม่ว่าจะ
ครอบครองหนังสือกรรมสิทธิ์ที่ดินก็ตาม และได้ว่าหลักในมาตรา 9 ว่า"ภายใต้
กฎหมายว่าด้วยเหมืองแร่และการป่าไม้ ที่ดินของรัฐนั้นถ้ามิได้มีสิทธิครอบครอง
หรือมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วห้ามมิให้บุคคลใด (1) เข้าไปยึดถือ
ครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้าง หรือเผาป่า (2) ทำด้วยประการใดให้
เป็นการทำลาย หรือทำให้เสื่อมสภาพที่ดิน ที่หิน ที่กรวด หรือที่ทราย ในบริเวณที่
รัฐมนตรีประกาศหวงห้ามในราชกิจจานุเบกษา หรือ (3) ทำหนังสือสั่งใดเป็น
อันตรายแก่ทรัพยากรที่ดิน" ซึ่งได้กำหนดโทษไว้ในมาตรา 108 ทวิ โดย
กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
และถ้าได้กระทำแก่ที่ดิน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน
หรือที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่คำพิพากษาว่าผู้ใดกระทำ
ความผิดตามมาตรา 9 ศาลมีอำนาจสั่งในคำพิพากษาให้ผู้กระทำความผิด งดงาน
ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารของผู้กระทำความผิดออกไปจากที่ดินนั้นด้วย และ
บรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใด ๆ ซึ่ง
บุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือใช้เป็นอุปกรณ์ ให้ได้รับผลประโยชน์ในการ
กระทำความผิดดังกล่าวให้ริบเสียทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือ
ไม่

ดังนั้น จะเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดโทษทาง
อาญาไว้และได้ครอบคลุมไปถึงผู้กระทำความผิด ซึ่งอยู่ในฐานะตัวการร่วมด้วย ส่วนผู้
สนับสนุนยอมอาศัยมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้ได้

ข) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
แห่งชาติ พ.ศ. 2535

กฎหมายฉบับนี้มีเจตนาเพื่อคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และ
ส่งเสริมรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อม โดยเน้นลักษณะผู้กระทำความผิดในรูปของผู้ครอบ
ครองแหล่งกำเนิดมลพิษ เป็นเจ้าของแหล่งกำเนิดมลพิษเพื่อมิให้มลพิษแพร่กระจาย
ลงสู่แหล่งสาธารณะโดยทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือสุขภาพอนามัย
ทั้ง เป็นเหตุให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย

ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำ อดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ หรือไม่ก็ตาม (มาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535) และในมาตรา 99 ได้บัญญัติว่า ผู้ใดบุกรุกหรือครอบครองที่ดินของรัฐโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเข้าไปกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ หรือศิลปกรรมอันควรแก่การอนุรักษ์ หรือก่อให้เกิดมลพิษ อันมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมที่กำหนดตามมาตรา 43 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ(มาตรา 43 บัญญัติว่า ในกรณีที่น่าปรากฏว่าพื้นที่ใดมีลักษณะ เป็นพื้นที่ต้นน้ำลำธาร หรือมีระบบนิเวศน์ตามธรรมชาติที่แตกต่างจากพื้นที่อื่นโดยทั่วไป หรือมีระบบนิเวศน์ตามธรรมชาติที่อาจถูกทำลาย หรืออาจได้รับผลกระทบกระเทือนจากกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ได้โดยง่าย หรือเป็นพื้นที่ที่มีคุณค่าทางธรรมชาติ หรือศิลปกรรมอันควรแก่การอนุรักษ์ และพื้นที่นั้นยังมิได้ถูกประกาศกำหนดให้เป็นเขตออกกฏกระทรวง กำหนดให้พื้นที่นั้นเป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม) ((มาตรา 43 ผู้ใดฝ่าฝืนประกาศของคณะกรรมการ ตามมาตรา 24 (1)(2)(4)(6)(7)(8)(9)(10)(11) หรือ (14)หรือขัดขวางการดำเนินการของเลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 24(13) หรือเปลี่ยนแปลงราคาโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่แจ้งรายการตามประกาศของคณะกรรมการกลางตามมาตรา 25 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ)) และในมาตรา 111 บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้กระทำผิดต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้จัดการของนิติบุคคลนั้น หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำผิดนั้น (ตามมาตรา 111)

ดังนั้นจะเห็นว่าบางมาตราในพระราชบัญญัตินี้มีโทษ ในส่วนแห่ง คือ โทษปรับ ซึ่งมีโทษทางอาญา ดังนั้นนำมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้ได้ กรณีผู้กระทำผิดอยู่ในฐานะผู้ใช้ ผู้จ้างวาน ผู้ก่อให้ เกิดการกระทำผิด หรือผู้สนับสนุน มาตราใดที่มีโทษทางอาญา รัฐก็ย่อมนำมาตรา

17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้กับผู้กระทำผิดในฐานะผู้ใช้ จ้างวาน ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิด เป็นผู้สนับสนุนได้

ข) พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469

กฎหมายนี้ได้บัญญัติเพื่อการเก็บภาษีศุลกากร อันเป็นรายได้ของแผ่นดิน โดยป้องกันผู้ลักลอบนำสินค้าหนีภาษีเข้ามาในประเทศ เพื่อการแสวงหากำไรและเป็นการเอาเปรียบผู้ขายสินค้าด้วยกัน จึงทำให้รายได้ของรัฐสูญไปมีช้อย่อย เพราะมักจะมีผู้มีอิทธิพลประกอบการดังลักษณะนี้ ทั้งนี้เพื่อหารายได้ให้แก่ตนและพรรคพวกโดยกฎหมายนี้ได้กำหนดไว้ในมาตรา 27 ว่า "ผู้จัดนำ หรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้ามหรือที่ยังไม่ได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง เข้ามาในพระราชอาณาจักรสยามก็ดี หรือที่ส่งหรือพาของ เช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของ เช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้ อากรเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้าที่มั่นคงหรือโรงเก็บของ โดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือในที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของ เช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการ เช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำการอย่างใดแก่ของ เช่นว่านี้ก็ดีหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร หรือได้การหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้าส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้าและการส่งมอบของ โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่จะต้องเสีย สำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของ ซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วหรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" และมาตรา 27 ทวิ ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ จ้างนำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้าม หรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" จะเห็นว่ากฎหมายนี้มีลักษณะพิเศษ ซึ่งสามารถบังคับใช้แก่ผู้กระทำผิดในฐานะต่าง ๆ เช่น

ผู้เช่า ผู้ก่อ ผู้สนับสนุนได้

ณ) พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478

กฎหมายฉบับนี้มีเจตนาเพื่อควบคุมการเล่นการพนัน โดยมาตรา 4 ได้บัญญัติว่า "ห้ามมิให้อนุญาตจัดให้มีการเล่น หรือเข้าพนันในการเล่น" ซึ่งตามปกติย่อมพนันเอาเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นแก่กันให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นจัดให้มีการขึ้นเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน และผู้ใดเข้าเล่นอยู่ด้วยก็ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นพนันเอาเงิน หรือทรัพย์สินอย่างอื่น" ซึ่งได้วางกำหนดโทษไว้ในมาตรา 12 คือ "ผู้ใดจัดให้มีการเล่นหรือทำอุบายล่อช่วยประกาศโฆษณา หรือชักชวนโดยตรง หรือทางอ้อมให้ผู้อื่นเข้าเล่น หรือเข้าพนันในการเล่น ซึ่งมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน หรือรับอนุญาตแล้วแต่เล่นพลิกแพลง หรือผู้ใดเข้าเล่น หรือเข้าพนันในการเล่น อันขัดต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงหรือข้อความในใบอนุญาต ผู้นั้นมีความผิดดังต่อไปนี้

ถ้าเป็นความผิดในการเล่นอันใดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ยังได้บัญญัติเพิ่มโทษในกรณีไม่เจ็ดหลาย ตามมาตรา 14 ทวิ "ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดสามปี กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ อีก (1) ถ้าโทษซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดที่กระทำครั้งหลัง เป็นโทษจำคุกและปรับให้ระวางโทษทวีคูณ (2) ถ้าโทษซึ่งกำหนดไว้สำหรับความผิดที่กระทำครั้งหลัง เป็นโทษจำคุกหรือปรับ ให้ระวางโทษทั้งจำทั้งปรับ"

ดังนั้นจึงเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ได้ครอบคลุมถึงผู้จัดให้มีการเล่น ผู้เล่นและสามารถนำมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้แก่ผู้สนับสนุนได้ด้วย

ญ) พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติมิให้มีการค้าประเวณีที่เป็นบปถลักษณะเป็นการเปิดเผย และน่าอับอาย หรือกระทำให้เป็นที่น่ารังเกียจแก่สาธารณชน และบัญญัติการปราบการค้าประเวณีที่กระทำโดยบุคคลเป็นชายซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจโดยมาตรา 5 ได้บัญญัติว่า "ผู้ใด เพื่อการค้าประเวณี กระทำการ

อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (1) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือ
 ครอบงำบุคคลตามถนน หรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวว่าในทำอันเป็น
 การเปิดเผยและนำอับอายหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน (2) เตรีงเตร่
 หรือคอยอยู่ตามถนน หรือสาธารณสถานในลักษณะหรืออาการที่เห็นได้ว่าเป็นการ
 เรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณี (3) เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี
 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"
 และมาตรา 8 ได้บัญญัติว่า "ผู้ใดจัดหา กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติ
 ชุระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำ
 ทั้งปรับ" มาตรา 9 บัญญัติว่า "ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถาน
 การค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือ
 ทั้งจำทั้งปรับ" และมาตรา 10 บัญญัติว่า "ผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้า
 ประเวณีเป็นปกติชุระในสถานบริการที่ตนเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการ
 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ"

ดังนั้นจะเห็นว่าในกฎหมายฉบับดังกล่าว ได้บัญญัติถึงลักษณะ
 การกระทำผิดของผู้กระทำผิดในฐานะต่าง ๆ เช่น เป็นผู้กระทำผิดเองเป็นผู้จัดหา
 เป็นเจ้าของกิจการ และหากพิจารณาถึงลักษณะของการกระทำผิดในฐานะผู้ใช้ผู้ก่อ
 ำให้กระทำผิด ผู้สนับสนุน ก็จำต้องอ้างมาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามา
 บังคับใช้

ฉ) พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

กฎหมายนี้มีเจตนารมณ์ในการควบคุมสถานบริการ รวมทั้ง
 การแสดงเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของ
 ชาติ โดยกำหนดให้ผู้ประกอบการสถานบริการต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าหน้าที่
 ของรัฐก่อน ตามมาตรา 4 และในมาตรา 19 บัญญัติว่า "ในการจัดให้มีการแสดง
 เพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็น
 ไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีหน้าที่มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อ
 ำให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม" นอกจากนี้ได้กำหนดวันเวลา เปิดปิดของสถานบริการไว้เพื่อ
 ความเป็นระเบียบเรียบร้อยเพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตรา
 ของเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 17 และต้องเปิดปิดสถานบริการที่จำหน่ายสุราและดื่ม

สุราตามกำหนดเวลา ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 253 ซึ่งกระทำผิดต้อง
 ระวังโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่ง
 พิจารณากฎหมายฉบับนี้แล้ว กฎหมายได้กำหนดความรับผิดชอบเฉพาะผู้กระทำเท่านั้น
 มิได้ครอบคลุมไปถึงผู้ซื้อ จำวาง หรือผู้สนับสนุน กรณีดังกล่าวจึงจำต้องใช้มาตรา
 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้ในกรณีนี้ด้วย

ฉ) พระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด

พ.ศ. 2522

กฎหมายดังกล่าว เป็นเครื่องมือของรัฐในการป้องกันการค้า
 ก้าวร้าวเกินควรและควบคุมผู้ประกอบการรวมตัวกัน กำหนดราคาสินค้าและ
 ค่าบริการป้องกันการกระทำอันเป็นการผูกขาด หรือจำกัดการแข่งขันในการ
 ประกอบธุรกิจเพื่อคุ้มครองรักษาประโยชน์ของผู้บริโภคในการซื้อสินค้า หรือบริการ
 ในราคาที่เป็นธรรม ดังนั้น รัฐจึงกำหนดให้สินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าควบคุม
 ซึ่งในมาตรา 24 (มาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกัน
 การผูกขาด พ.ศ. 2522 บัญญัติว่า เมื่อได้มีการประกาศกำหนดสินค้าควบคุมมาตรา
 23 แล้ว ให้คณะกรรมการกลางมีอำนาจในการกำหนดราคา กำหนดท้องที่ แจ่ง
 ปริมาณสินค้า ห้ามหรืออนุญาตการส่งออก หรือนำเข้า ฯลฯ และ

(1) กำหนดราคาซื้อหรือราคาขายสินค้าควบคุมให้ผู้ซื้อ ซื้อในราคา
 ไม่ต่ำกว่าราคาที่กำหนด หรือให้ผู้จำหน่ายในราคาไม่สูงกว่าราคาที่กำหนด หรือ
 ตรึงราคาไว้ในราคาใดราคาหนึ่ง

(2) กำหนดอัตรากำไรสูงสุดต่อหน่วยของสินค้าควบคุมที่ผู้จำหน่ายจะ
 ได้รับจากการจำหน่ายสินค้าควบคุม หรือกำหนดอัตราส่วนแตกต่างระหว่างราคาซื้อ
 กับราคาขายสินค้าควบคุมในแต่ละช่วงการค้า

(3) กำหนดให้ผู้ผลิต หรือผู้จำหน่ายสินค้าควบคุมแสดงราคาสินค้า
 ควบคุม

(4) กำหนดหลักเกณฑ์มาตรการ และเงื่อนไขให้ผู้ผลิตหรือผู้จำหน่าย
 สินค้าควบคุมปฏิบัติเกี่ยวกับการผลิต การจ่ายแจก การนำเข้าในราชอาณาจักร
 การส่งออกนอกราชอาณาจักร การซื้อ การจำหน่ายหรือการเก็บรักษาสินค้าควบคุม

- (5) กำหนดท้องที่หรือกำหนดระยะเวลาในการใช้บังคับประกาศของคณะกรรมการ
- (6) กำหนดให้แจ้งปริมาณ สถานที่เก็บ ต้นทุน ค่าใช้จ่าย กระบวนการผลิตและวิธีการจำหน่ายสินค้าควบคุมต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
- (7) กำหนดให้มีการเก็บหรือเพิ่มปริมาณการเก็บสำรองสินค้าควบคุม และกำหนดท้องที่ และสถานที่ให้เก็บสำรองสินค้าควบคุม
- (8) ห้าม หรืออนุญาตการส่งออกภายนอก หรือนำเข้ามาในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดซึ่งสินค้าควบคุม
- (9) สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิต การซื้อ การจำหน่ายหรือการเก็บรักษาสินค้าควบคุม รวมทั้งให้ระงับหรือลดค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่กำหนดไว้เกินสมควร
- (10) จัดให้มีการปันส่วนในการซื้อ และจำหน่ายสินค้าควบคุม หรือ กำหนดเงื่อนไขในการซื้อและการจำหน่ายสินค้าควบคุม
- (11) บังคับให้จำหน่ายสินค้าควบคุมตามปริมาณ และราคาที่กำหนดตลอดจนบังคับใช้จำหน่ายแก่ส่วนราชการหรือบุคคลใดซึ่งคณะกรรมการกำหนด
- (12) ห้ามการจำหน่าย ให้ ใช้เอง ยักย้าย หรือเปลี่ยนแปลงซึ่งสินค้าควบคุมเกินปริมาณที่กำหนด
- (13) ให้เลขธิการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ดำเนินการเกี่ยวกับการผลิต การขนส่ง การซื้อ การจำหน่าย และการเก็บรักษาสินค้าควบคุม
- (14) กำหนดมาตรการเพื่อป้องกันการกักตุนสินค้าควบคุม หรือครอบครองสินค้าควบคุมเกินปริมาณที่กำหนด มาตรา 33 (มาตรา 33 ในกรณีที่คณะกรรมการกลางเห็นว่าราคาที่แจ้งตามมาตรา 32 ไม่เหมาะสม โดยคำนึงถึงต้นทุน ค่าใช้จ่ายในการจำหน่ายและอัตรากำไรที่เหมาะสมแล้ว ให้คณะกรรมการกลางมีอำนาจกำหนดราคาตามที่เหมาะสมได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้ง ถ้าคณะกรรมการกลางมิได้กำหนดราคาภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าราคาที่แจ้งตามมาตรา 32 เป็นราคาที่คณะกรรมการกลางกำหนด) ให้อำนาจคณะกรรมการกลางมีอำนาจกำหนดราคาสินค้าได้โดย มาตรา 35 กำหนดห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจควบคุมการกระทำกร่วมกับผู้ประกอบการธุรกิจควบคุมอื่น โดยจงใจที่จะก่อ

ให้เกิดการผูกขาด หรือจำกัดการแข่งขันโดยไม่ชอบธรรมในการประกอบธุรกิจในลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ใน 10 อนุมาตรา ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้วางโทษไว้ในมาตรา 43, 44, 45 (มาตรา 43 ผู้ใดฝ่าฝืนประกาศของคณะกรรมการตามมาตรา 24(1)(2)(4)(6)(7)(8)(9)(10)(11)(12) หรือ 14 หรือขัดขวางการดำเนินการของเลขาธิการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 24(13) หรือเปลี่ยนแปลงราคาโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่แจ้งรายการตามประกาศของคณะกรรมการกลางตามมาตรา 25 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ)ซึ่งในกฎหมายฉบับนี้มีได้แยกว่า ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ใช้ผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด หรือผู้สนับสนุน ดังนั้นการพิจารณาโทษจึงจำต้องใช้มาตรา 17 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาบังคับใช้

ฐ) พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการทุจริต และประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518

กฎหมายฉบับดังกล่าว มีเจตนามุ่งที่จะควบคุมข้าราชการ และพนักงานของรัฐให้ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามระเบียบกฎหมาย เพราะเมื่อใดที่ข้าราชการและพนักงานของรัฐมิได้ทำหน้าที่ของตนด้วยความซื่อสัตย์สุจริตแล้ว ย่อมจะนำความเดือดร้อนมาสู่ประชาชน และเกิดความเสื่อมเสียแก่รัฐด้วย ซึ่งในมาตรา 3 ได้ให้ความหมาย "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีตำแหน่งหรือมีเงินเดือนประจำ พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และหมายความรวมถึงกรรมการอนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจด้วย

"การทุจริตในวงราชการ" หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

"การประพฤติมิชอบในวงราชการ" หมายความว่า การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติ หรือละเว้นไม่ปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่ง หรือหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง มติของคณะรัฐมนตรีอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมุ่งหมายจะควบคุมดูแลการรับ การเก็บรักษา หรือการจ่ายเงินหรือทรัพย์สินของแผ่นดิน ไม่ว่าการปฏิบัติหรือละเว้นไม่ปฏิบัติ

นั้นเป็นการทุจริตในวงราชการด้วยหรือไม่ก็ตาม และให้หมายความรวมถึงประมาท
เลินเล่อในหน้าที่ดังกล่าวด้วย

กฎหมายดังกล่าวไม่มีบทกำหนดโทษทางอาญาโดยตรง ซึ่งตาม
มาตรา 19 บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการมีมติว่า เรื่องที่สอบสวนเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ผู้ใดมีมูลว่าผู้นั้นกระทำความผิด ให้ประธานกรรมการรายงานให้นายกรัฐมนตรี
ทราบและส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นดำเนินการทางวินัยต่อไป และถ้ากรณี
เป็นความผิดทางอาญาก็ให้แจ้งต่อพนักงานสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป
ดังนั้นจึงต้องนำ ลักษณะ 2 หมวด 2 ว่าด้วยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการโดย
เฉพาะมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้ใดเป็นพนักงาน
ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด
หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึง
สิบปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" ซึ่งถ้าหาก
พิจารณาให้ถ่องแท้แล้วจะเห็นว่า กรณีราษฎรมีส่วนกระทำผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กฎหมายสามารถบังคับได้เพียงในฐานะผู้
สนับสนุนเท่านั้น ไม่อาจพิจารณาลงโทษในฐานะผู้ก่อ ผู้ใช้ หรือตัวการร่วมได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

- ชื่อ** พันตำรวจเอก ชัยชนะ วิบูลย์พันธุ์
- วัน เดือน ปี** 3 กุมภาพันธ์ 2488
- การศึกษา** ปริญญาตรีวารสารศาสตร์ (เกียรตินิยม) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปริญญาตรีศิลปศาสตร์ (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ปริญญาตรีนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, ปริญญาโทพัฒนบริหาร-
ศาสตร์ (เกียรตินิยม) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ปริญญาโท Public Affairs จาก Kentucky State
University ประเทศสหรัฐอเมริกา
- การอบรมเพิ่มเติม** หลักสูตรการสืบสวนคดีอาญา จากโรงเรียนสืบสวน
หลักสูตรการข่าวชั้นสูง จากประเทศมาเลเซีย
หลักสูตรฝ่ายอำนวยการตำรวจ จากโรงเรียนเสนาธิการ-
ทหารบก
หลักสูตรโรงเรียนเสนาธิการทหารอากาศ
หลักสูตรการปฏิบัติการจิตวิทยาฝ่ายอำนวยการ
หลักสูตรผู้กำกับการตำรวจ
หลักสูตรวิทยาลัยการทัพบก
- ประวัติการทำงาน** รองสารวัตรแผนก 5 กองกำกับการ 3 สันติบาล, รองสารวัตร
แผนก 4 กองกำกับการ 1 สันติบาล, รองสารวัตรแผนก
ประวัติและจัดกำลัง กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง,
นายเวรผู้บังคับการตำรวจป่าไม้, สารวัตรแผนกประกาศสืบจับฯ
กองกำกับการ 2 กองทะเบียนประวัติอาชญากร, สารวัตร
แผนกวิจัยและวางแผน กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง
รองผู้กำกับการนโยบายและแผนงาน กองบัญชาการตำรวจ
สอบสวนกลาง, รองผู้กำกับการ 1 กองบังคับการอำนวยการ
สำนักงานวิทยาการตำรวจ
- ตำแหน่งปัจจุบัน** ผู้กำกับการนโยบายและแผนงาน กองบังคับการอำนวยการ
กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง